

Arrest

nr. 232 638 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 17 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 15 september 2017 neemt

de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2017 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 16 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 oktober 2018 dient verzoekster een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 mei 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon.

Op 9 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 september 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van 20.05.2019 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornamen: S. R.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.05.2019 voor de vierde keer gezinshereniging aan met haar zoon, zijnde P. L., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.02.2019

- documenten van de Nederlandse autoriteiten van 2011, 2012 en 2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon daar op dat ogenblik samenwoonden.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 17.03.2017, 19.09.2017 en 25.10.2018 (bijlage 20 dd. 15.09.2017, 16.03.2018 en 23.04.2019).

Het gegeven dat betrokkene in Nederland op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon of effectief deel uitmaakte van zijn gezin. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woonde .

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert april 2017 tot op midden mei 2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling aangezien deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van het “Unierecht”.

Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play – verstrekt de verzoekster de volgende toelichting bij het middel:

“4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Op 20.05.2019 vroeg verzoekster de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, met haar meerderjarige zoon van Nederlandse nationaliteit.

De aanvraag werd ingediend conform de rechtspraak van de RW zoals vervat in het arrest nr. 186 142 d.d. 27.04.2017.

Een ascendent die in het herkomstland niet ten laste is van de Unieburger, maar wel deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, kan weldegelijk een aanvraag gezinshereniging indienen als ‘ander familielid’. (STUK 9)

Het deel uitmaken van het gezin hoeft zelfs niet op een legale manier te gebeuren. (STUK 10)
Bovenstaande principes lijken niet betwist te worden door verwerende partij.

De aanvraag werd echter geweigerd op 09.09.2019 (STUK 1).

De reden van de weigering is dat verzoekster geen deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, quod certe non.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt.

Er wordt immers het volgende bepaald:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel. ”

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoekster, in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging, slechts diende aan te tonen dat zij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van haar gezin.

Er werden in casu effectieve bewijsstukken voorgebracht die aantonen dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

In het kader van deze laatste voorwaarde (i.e. het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon) legde verzoekster de hiernavolgende bewijsstukken voor:

- Paspoort met stickers van Nederland (stuk 4);
- Uittreksel GBA d.d. 08.03.2016 (stuk 5);
- Uittreksel GBA d.d. 11.07.2011 (stuk 6);
- Uittreksel GBA d.d. 12.06.2012 (stuk 7)
- Brief gemeente Zaanstad d.d. 11.06.2014 (stuk 8).

Uit al deze gegevens blijkt onbetwistbaar dat verzoekster officieel deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verwerende partij neemt echter een contradictorisch standpunt in in de bestreden beslissing.

Enerzijds stelt zij dat er documenten zijn voorgelegd van de Nederlandse autoriteiten van 2001, 2012 en 2016 waaruit blijkt dat verzoekster en haar zoon samenwoonden.

Anderzijds stelt zij dat het samenwonen niet betekent dat partijen deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Verwerende partij schendt hier duidelijk haar zorgvuldigheidsverplichting door de stukken tegenstrijdig te interpreteren en een verkeerde gevolgtrekking te maken.

Dit zorgvuldigheidsbeginsel legde verwerende partij nochtans de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van haar zoon! De voorgelegde bewijsstukken tonen dit aan.

6. De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 28 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijn conforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing

van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknod.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster *“niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*, nu *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissingen van 15 september 2017, 16 maart 2018 en 23 april 2019 waarbij de eerdere aanvragen van verzoekster om gezinshereniging werden geweigerd, en wordt geduimd dat het gegeven dat verzoekster in Nederland op het adres van haar zoon gedomicilieerd was niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van haar zoon of effectief deel uitmaakte van zijn gezin. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond. Waar verzoekster wil aantonen dat zij voorafgaand aan de gezinsaanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zoon, merkt de verwerende partij op dat zij hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel verder aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel*

uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

Verzoekster betoogt dat zij weldegelijk deel uitmaakte van het gezin van haar zoon in Nederland. Zij verwijst naar bewijsstukken dienaangaande. Zij meent dat het motief dat het samenwonen niet betekent dat zij deel uitmaakte van hetzelfde gezin niet correct is en onzorgvuldig.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot verzoeksters betoog, uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder bewijzen van beide toepassingsgevallen tegelijk vereist, met name het bewijs van zowel het ten laste zijn als van het deel uitmaken van het gezin van haar zoon. De aanvraag werd geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zoon en zij evenmin heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn van haar zoon.

Wat betreft de documenten die verzoekster heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van haar zoon motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“- reispaspoort Suriname (R...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.02.2019

- documenten van de Nederlandse autoriteiten van 2011, 2012 en 2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon daar op dat ogenblik samenwoonden.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 17.03.2017, 19.09.2017 en 25.10.2018 (bijlage 20 dd. 15.09.2017, 16.03.2018 en 23.04.2019).

Het gegeven dat betrokkene in Nederland op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon of effectief deel uitmaakte van zijn gezin. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woonde . Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert april 2017 tot op midden mei 2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van

de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling aangezien deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Verzoekster heeft, zoals ze zelf bevestigt, enkel documenten ingediend waaruit blijkt dat zij in het verleden tijdens bepaalde periodes in Nederland heeft samengewoond met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat hieruit niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er blijkt uit de documenten niet dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging. De verwerende partij stelt in de nota overigens vast dat uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat zij steeds heeft samengewoond met haar zoon, zoals zij poogt voor te houden. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster in de periode van 22 juni 2016 tot 22 maart 2017 niet samenwoonde met haar zoon. Verzoekster weerlegt de motivering niet door opnieuw te verwijzen naar de door haar ingediende stukken.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan “*van het Unierecht*”. Verzoekster laat gelden dat zij het land dient te verlaten met als gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van haar. Verzoekster voert aan dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknót. Verzoekster kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat “*(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*” weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat, nu niet blijkt dat de verzoekster ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst, verzoekster ook niet kan overtuigen dat de referentiepersoon zou beknót worden in de uitoefening van zijn burgerschapsrechten omdat verzoekster hem niet kan vergezellen. Verzoekster blijft bovendien ook volledig in gebreke de concrete bepaling van het Unierecht te duiden die zij precies geschonden acht.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN